

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: En liden Bibel-Krønike for Børn og Menig-Mand

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "En liden Bibel-Krønike for Børn og Menig-Mand", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 90. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1828_227C-txt-shoot-idm3342.pdf (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

XXIV. Makkabæerne.

De Syriske Konger havde omsider faaet Overhaand i Jødeland, og En af disse, ved ⁹¹Navn Antiochus, udplyndrede Templet, og vilde tvinge Jøderne til at bryde Mose-Loven, og at offere til Afguderne. De Ugudelige iblandt Jøderne gjorde gjerne hvad Kongen vilde, og Andre gjorde det af Frygt for Spot og Skade, men dog blev Mange deres Fædres Gud og Loven troe, og vilde heller lade Livet, end falde fra den sande Gud, og knæle for Afguder. Blandt disse var ikke blot en gammel Skrift-Klog, ved Navn Eleasar, som ved sin standhaftige Død for Guds Sandhed gav et lysende Exempel for de Unge, men der var ogsaa en Kvinde, en Moder med sine syv Sønner, som alle taalde Døden uden Frygt, og opmuntrede hinanden til Bestandighed, med den trøstelige Vished, at deres Gud var baade god og almægtig, og vilde engang opreise deres Legeme af Jorden, som de nu opoffrede for en god Samvittighed, og til den levende Guds Ære, som gav Mennesket Liv og Aande, og som gav Abrahams Folk sine hellige Bud, med Løfte paa evig Velsignelse!

Snart opvakde Herren da ogsaa en Befrier for sit undertrykte Folk og for sin vanærede Helligdom, og Hjelpen kom, som det sædvanlig er Guds Maade, fra en Side, hvor man ventede den mindst.

Der var nemlig en lille By i Jødeland ved Navn Modin, og der boede en gudfrygtig ⁹²Mand, en Præst ved Navn Mattathias, med sine fem Sønner, og han saae de Gudsbespottelser, som skedte i Juda og Jerusalem, og han sagde: Gud bedre mig! hvorfor er jeg født til dette, at see mit Folks og den hellige Stads Fordærvelse, og at sidde stille, da den gives i Fiendernes Haand, og Helligdommen i de Fremmedes Haand, og see! vore hellige Ting, og vor Deilighed og vor Herlighed er ødelagt, og Hedningene have vanhelliget dem, hvorefter skulle vi da længere leve? og han med sine Sønner sønderrev deres Klæder, og sørgede saare. See da kom de Mænd ogsaa til Modin, som skulde tvinge Folket til at offere paa Afguders Altre, og de fristede Mattathias, og det var forgiæves, men der en jødisk Mand for Alles Øine gik frem at offere paa Alteret, da blev Mattathias nidkiær i Aanden, og han blev hastig efter Retten, og løb frem, og slagtede ham ved Alteret, og den Kongens Mand, som nødte dem til at offere, ihjelslog han i den samme Time, og kastede Altret omkuld, og raabte over Staden med høi Røst, og sagde: hver, som er nidkiær efter Loven, og holder Pagten, han drage ud efter mig. Saa flyede han og hans Sønner paa Bjergene, og forlode hvad de havde i Staden, og der sankedes til dem de Vældige, Stærke af Israel, hver, som godvillig holdt ved ⁹³Loven, og der de havde faaet en Hær, da sloge de Syndere i deres Vrede, og uretfærdige Mænd i deres Hastighed, og nedbrøde Afguders Altre, og forfulgte Hofmodigheds Børn, og den Handel lykkedes ved deres Haand, thi den var af Herren. Og der Mattathias Time kom, at han skulde døe, da sagde han til sine Sønner: nu Børn! værer nidkiære for Loven, og vover eders Liv for Fædrenes Pagt, kommer vore Fædres Gierninger ihu, som de gjorde i deres Slægter, og betænker det saa, Slægt efter anden, at alle de, som haabede paa Herren, ere ikke blevne afmægtige, og frygter ikke for en syndig Mands Ord, thi hans Herlighed skal komme til Skarn og Orme. Og han satte sin Søn, Judas Maccabæus, den Vældige, til Krigsøverste, og sin anden Søn, den forstandige Simon, til Raadgiver, og han velsignede dem, og blev lagt til sine Fædre. Saa førte Judas og hans Brødre Herrens Krig, og han var uforsagt paa Stridens Dag, og saae ikke til sin Hobs Ringhed, thi han sagde: der er ingen Forskjel for Gud i Himlen derpaa, at frelse ved mange eller ved faa; thi Seier i Krig kommer ei af Hærens Mangfoldighed, men Størken er af Himmelen, vi stride for vores Sjæle og vore Rette. Og Herren gav de Syriske Stridsmænd i sine ⁹⁴Tieneres Vold, og Judas fik Magt, og drog op til Jerusalem, og rensede Helligdommen, og holdt Høitid med Glæde, og med Lovsang til den Gud, som hjælper i Nød og frelser af Angest, som er nær hos alle dem, der kalde paa Ham i Sandhed, som gjør hvad de Gudfrygtige begiære, som hører deres Skrig, og hjælper dem. Og det var Kong Antiochus, han havde hørt om en Stad i Persialand, som havde et Tempel, og som var herlig med Rigdom, Sølv og Guld, og han drog op at berøve den, men Bymændene stode hardt imod, og han flydde, og der han drog hjemad til Babylon, da hørde han Tidende om alt Det, Judas havde gjort i Jødeland og i Jerusalem, da blev han forfærdet og saare beklemt, og faldt paa Sengen, og Sorg fortærede ham, og han kom ihu alt det Onde, han havde bedrevet, og hans Bespottelse mod Helligdommen, og han omkom ynkelig med Bedrøvelse i det fremmede Land.

Vel faldt Judas omsider i et Slag, og Krigen førdes med foranderlig Lykke, men Jøderne beholdt dog Frihed til at tjene deres Fædres Gud, og En af Makkabæerne, Johannes Hyrkanus, Simons Søn, undertvang endog Edomiterne eller Idumæerne, som nedstammede fra Jakobs Broder ⁹⁵Esau; men han misbrugde sin Lykke, i det han tvang Idumæerne til, udvortes at dyrke Jehovah, skiøndt de ikke troede paa Ham, og Jøderne misbrugde deres Frihed til indbyrdes Krig og Feide, hvorved de i Romerne fik nye og strænge Herrer! 1. Makk. 1-4. 2. Makk. 6. 7. Joseph. XII. 7-19. XIII. 17.